

[Johannes Jensen.]

gamle sunde Tilstand. Man kan jo nok sige, at det ikke er en Statsopgave at fortsætte med denne Støtte, men lad os overlade til Fremtiden at afgøre, hvem der saa skal finansiere Industrien; i hvert Fald er det sundt, at det sker gennem Privatkapitalen, og den Finansiering, der skal ske fra Bankernes Side, maa dog i Sparernes Interesse holdes indenfor bankmæssig Sikkerhed.

Jeg har sagt, at jeg ikke skal komme ind paa de enkelte Paragraffer, og jeg skal derfor kun lige nævne, at af de 4 Mill. Kr., som i sin Tid blev stillet til Raadighed til Driftslaan til Industrien, er ifølge de Oplysninger, som ledsager Lovforslaget, udlaaet 1½ Mill. Kr. i de næsten to Aar fra 1. April 1928 til sidste Nytaar, og af de 2 Mill. Kr., som blev stillet til Raadighed til Driftslaan til Haandværkere, er der i det samme Tidsrum udbetalt 433 000 Kr. Jeg nævner dette, fordi disse Bevillinger ikke er brugt helt, saaledes at Risikoen altsaa ikke er saa stor, som den maaske kunde synes at være.

Det undrer mig, at der ikke i det Udvalg, som foreslaas nedsat, skal tages Repræsentanter med for den danske Provinshandelstand, men at man nøjes med Repræsentanter for Grosserer-Societetet; dette er naturligvis en stor Sammenslutning, men det er jo dog kun en københavnsk Sammenslutning. Der er for Resten heller ingen Repræsentanter for Haandværk og Industri, men at der ikke er det for Provinshandelstanden, undrer mig altsaa.

Det erhvervspolitiske Udvalg foreslaas jo opretholdt. Det er ikke noget, Ministeren har foreslaaet oprindeligt, det er Folketinget, som har foreslaaet dette Nævn opretholdt. Jeg skal erkende, at det erhvervspolitiske Nævn ikke hidtil har udrettet noget stort positivt Arbejde, men jeg ved ikke, om det kan tilskrives Nævnet alene; det var vel en Forudsætning, at dels Ministeriet, dels Erhvervene skulde komme til Nævnet, det var vel ikke Meningen, at Nævnet selv skulde opsøge de Vanskeligheder, der kunde være rundt omkring, for at være Folk behjælpeligt med at bøde paa dem. Men hvordan dette end forholder sig, har Nævnet nu faaet en 3-aarig Frist til at vise, om det er nyttigt og nødvendigt, og saa faar vi jo se til den Tid.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det høje Ting; jeg behøver vel ikke at tilføje: hurtig Behandling, for jeg gaar ud fra, at selv om Lovforslaget skal i Ud-

valg, vil, man bestræbe sig for at faa det gennemført i denne Samling.

Ludvig Christensen: Jeg kan ligesom den ærede sidste Taler efter den højtærede Ministers grundige Gennemgang af Lovforslaget fatte mig i Korthed. Det er jo rigtigt, at der kun er indført et enkelt nyt Omraade i Lovforslaget, nemlig § 5. Jeg er ikke uenig med det ærede 10de Medlem for 5te Kreds (Johannes Jensen) i hans Betragtninger angaaende denne Paragraf; heller ikke jeg tror paa, at det altid er de stærke Koncentrationer, man skal jage efter. En ikke ringe Del af Industrien, den lille og den mellemstore, har meget rigtigt udviklet sig ganske udmærket, den konkurrerer egentlig under de nuværende Former nok saa godt, som den vilde kunne, hvis den blev koncentreret alt for stærkt. Derfor synes jeg, det er udmærket, at Lovforslaget indeholder Bestemmelse om, at de Laan, der kan ydes Garanti for, fortrinsvis skal gaa til Omlægninger af Driften, eventuelt i Forbindelse med velunderbyggede Koncentrationer. Det er en Garanti for, at man i Ministeriet og i Folketingets Udvalg har været inde paa den Betragtningssmaade, som vi her er enige om.

Hvad de øvrige Bestemmelser angaar, er de jo gamle, dels hentede fra andre Love, dels fra Finanslovbevillinger, der hidtil er givet hvert Aar, og der er ikke særlig Anledning til at komme nærmere ind paa dem. Med Hensyn til Eksportkreditten er jeg naturligvis ganske enig med det ærede 10de Medlem for 5te Kreds i, at vi bør tilstræbe en Afvikling, efterhaanden som det bliver muligt at skaffe en tilsvarende Kredit for Industrien ad anden Vej; men vi maa huske paa, at Forholdene i vort Land ikke er de eneste afgørende for, paa hvilket Tidspunkt Eksportkreditten som Statskredit kan afskaffes, idet Vanskeligheden eller Umuligheden ved at skaffe den ad anden Vej end ved Statsgaranti ligger deri, at den Sikkerhed, der kan stilles for vor Industris Tilgodehavender i de Lande, vi skal eksportere til, er mindre, end vore Banker finder det rimeligt for at gaa ind i Risikoen. Det kan derfor meget godt være, at det, sely naar vor Industri bliver bedre stillet, end den er i Øjeblikket, og faar Penge nok, alligevel bliver nødvendigt for Staten paa Grund af de usikre Forhold ude om i Verden at opretholde Eksportkreditten paa en eller anden Maade overfor visse Lande. I øvrigt er jeg naturligvis enig i, at vi saa vidt muligt bør søge denne Lovgivning afviklet, men selvfølgelig paa en